

til Bengæld nok være, at det har haft sine Fordele, at Sagen er bleven udført. Jeg tror, at det er blevet klarere, i hvilken Retning Fattigloven i Birkeligheden skal gaa, at det er blevet klarere, hvor Manglerne ere. Ved dette Forslag, som her foreligger, har man jo forsøgt at afhjælpe Manglerne, og det glæder mig at kunne tilføje, at det forekommer mig for en væsentlig Del at være fket. Der er fremkommet forskellige Anker mod Forslaget, og ogsaa jeg har mine, dog af mindre væsentlig Betydning, men dog nogle; men jeg skal, som jeg før bemærkede, ikke komme mere indgaaende ind paa dem.

Jeg skal nævne nogle af de Smaating, som jeg ikke synes videre om. Der er da først §§ 21 og 42, det er de Paragraffer, som angaa Præsternes Forhold, og hvilke Straffe de skulle ifalde, hvis de ikke føre deres Kirkebøger rigtig, det er § 21, og § 42 angaar det Forhold, at en Præst foretager en Vielse uden at være berettiget dertil efter Fattiglovgivningen. I saa Fald skulle de ifalde Bøder af indtil 400 Kr. Det forekommer mig at være temmelig meget; thi ganske vist erkender jeg, at det er noget, som er nødvendigt, at den Slags Ting og ogsaa Kirkebøgerne føres med megen Akkuratekse, og at Præsterne skulle forhøre sig vel for, inden de foretage Vielsen, men jeg synes, at det efter Præsternes økonomiske Forhold er temmelig store Bøder, de kunne ifalde. Jeg vil sige, at Folketinget ikke bærer stor Skyld i saa Henseende. Det er Folketinget og Ministeren, som maa dele Skylden med hinanden. Det er foreslaaet af Ministeren og tiltraadt uforandret af Folketinget.

Ligeledes har der været klaget over, at man medtager Købstæderne for haardt. Jeg har nok set det; men jeg tror snarere, at det i Birkeligheden vil blive Landet, som vil blive forfordelt ved denne Lov. Den ærede Minister har allerede mindet om § 62, der angaar den veneriske Syge, hvorved Landet vil komme til at bøde forholdsvis haardt, men det er naturligvis en Skonssag. Endvidere skal jeg fremdrage § 27, som angaar dem, hvis Forsørgelsekommune man ikke kan finde, og § 55, der angaar Udgifterne ved Hjemsendelse; det er Paragraffer, som fortrinsvis ville ramme Landkommunerne, idet Købstæderne der komme til kun at udrede efter Folketallet. — Saa er der § 33, som den ærede Landstingsmand for 7de Kred (Madsen) i Gaar mindede om, den angaar Opførelsen af Arbejdsanstalter; der bestemmes ligefrem, at det er Amtskommunerne, som alene skulle opføre dem. Naar Amtskommunerne skulle opføre og drive dem

og Købstæderne skulle have Ret til at indlægge deres fattige derpaa, saa mener jeg, at Ejeren af disse Anstalter, den, som skal drive dem, ogsaa maatte være berettiget til at fastsætte Prisen; for Resten kunde Købstæderne jo anlægge deres egne Anstalter. Men den, der ejer Anstalterne og drive dem, maa ikke fastsætte Prisen, men skal overlade det til Justitsministerens Bestemmelse. Jeg tror i det hele taget, at ved den Maade, hvorpaa det mellemkommunale Forhold er ordnet ved den Del, som Opholdskommunen skal tage i Forsørgelsen, rammes Købstadskommunerne ikke for haardt; de slippe jo blandt andet for 6 Ugers Kuren. Anker i modsat Retning, der fra anden Side ere anførte mod Lovforslaget, finder jeg altsaa ikke berettigede.

Jeg skal saa gaa over til nærmere at omhandle forskellige Punkter, som ogsaa have været paa Bane i den Forhandling, som er ført i Gaar. Det første Uffnit er, som den ærede Minister har udtalt, egentlig kun en Sammensmæltning af de Bestemmelser, vi have, vedrørende de Forhold, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Den ærede Minister gjorde opmærksom paa, at Forsørgelsespligten er stærket. Anterne mod den nu bestaaende Fattiglovgivning gælder først især de Transaktioner, som finde Sted mellem Kommunerne, den Maade, hvorpaa man søger at blive fri for de fattige og for at forsørge dem og derved tit, om jeg saa maa sige, narret hinanden indbyrdes, det er der tit klaget over, vistnok med fuld Føje. Tillige er der klaget over, at man gennem disse Transaktioner bliver inhuman mod de fattige. Hvad nu Transaktionsvæsenet angaar, frygter jeg noget for, at det ikke vil blive hæmmet, maatte dog noget, men ikke væsentlig ved denne Lov. Jeg skal erkende, at der er en Bestemmelse, som jeg sætter megen Pris paa, og som noget vil hæmme dette, nemlig Bestemmelsen i § 22, sidste Stykke, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil oplæse. Det hedder nemlig: „Naar en Kvinde, der har Børn, hvis Forsørgelse paahviler hende, gifter sig med en anden end Børnens Fader, beholde disse, uanset Egteløbet, indtil deres fyldte 18de Aar Moderens tidligere Forsørgelsehjem, saafremt hun i det sidste Aar før Egteløbet har modtaget Fattighjælp.“ Det er en Bestemmelse, som jeg sætter megen Pris paa; thi det kan ikke nægtes, at det er en modbydelig Transaktion, naar en Kommune for at frigøre sig for en Kvinde med et Del Børn, enten det nu er egne Børn eller vægte Børn, faar en Mandsperson i en anden Kommune til at